

Очитѣ на присѣтствуващитѣ свѣтватъ отъ радость.

— Имаме ли право ние, българитѣ, да искаме свобода ?

— Да, имаме. Преди да дойдатъ турцитѣ на Балканския полуостровъ, българитѣ сж имали голѣмо царство съ столица Велико Търново. Тѣ имаха царе, патриарси, боляри, писатели, учители, живописци, майстори и всѣкакви първенци и водачи. Между другитѣ балкански народи тѣ бѣха най-книжовни и най-трудолюбиви. Следъ 500 годишно робство тѣ искатъ да имъ се възвърне старата свобода.

Ако султанътъ доброволно повърне свободата, въ земята ще има миръ. Българитѣ въ своето отечество ще наредятъ свое управление, ще си избиратъ народно събрание, което да изработи нови закони, както направиха сърбитѣ, гърцитѣ и власитѣ. Тогава не ще има за какво да се бунтуваме, а ще се заловимъ за мирна работа, за общо добро и обща радость на всички. Ако пъкъ султанътъ и неговитѣ министри не се съгласятъ и пратятъ войскитѣ си противъ насъ, ние юнашки ще се биемъ и ще победимъ, защото правото е наше и всички християнски народи намъ ще помогнатъ.

Българитѣ сж добри орачи, добри овчари, добри еснафи, работници и търговци. Ала тѣ сж и безстрашни борци; и когато му дойде времето, ще се борятъ за своята свобода и за своето добро. Нека си припомнимъ юнашкитѣ и безстрашни чети на Раковски, на войводитѣ Панайотъ Хитовъ, Хаджи Димитра, Стефанъ Караджа, Филипъ Тотю, Христо Македонски, дѣдо Илю, дѣдо Цеко и толкова други славни и юнаци мжже. Тѣ редъ години кръстосватъ по балканитѣ, защищаватъ раята и тревожатъ турското царство! А какво би било, ако стане цѣлокупниятъ народъ отъ петъ милиона души?

Събранието одобрява думитѣ на апостолитѣ. — Сега, питатъ нѣкой, какво трѣбва да се направи?